

Voorwoord

Precies 30 jaar geleden stapte ik als leerling verpleegkundige voor het eerst een zorgomgeving binnen. Grote, kale, hoge ‘verblijfsruimten’ met slechts kintinetafels en stoelen en slaapzalen met gordijntjes tussen de bedden. Mensen met dementie op zoek naar comfort, veiligheid, structuur en herkenbaarheid. En naar aandacht en begrip van de omgeving. Eén man in het bijzonder raakte mij als 20-jarige. Zittend op een van de stoelen in die immense ruimte, letterlijk schreeuwend om aandacht, terwijl er om hem heen druk gezorgd werd. Wat hij vooral wilde weten is wanneer de trein ging stoppen en wie hem zou helpen uit te stappen.

Mijn passie voor dementie ging vanaf die tijd hand in hand met een groot verlangen. Namelijk naar een omgeving waarin mensen – getroffen door deze aandoening – zo veel mogelijk tot hun recht komen. Kennis over dementie en wat het veroorzaakt in een mensenleven is dan natuurlijk een vereiste. Maar vooral ook het besef dat de sleutel tot kwaliteit van leven voor deze mensen ligt bij het aanpassen van het eigen gedrag en de fysieke leefomgeving.

De afgelopen jaren is er al veel bereikt op dit gebied. Toch blijven vaak nog veel kansen onbenut. In de zorg wordt gezorgd. Managers managen, bouwers bouwen, en de technologie ontwikkelt zich. In mijn gemeente verdubbelt het aantal mensen met dementie zich de komende jaren, en mijn passie en verlangen groeit! Het besef dat samenwerken en bundelen van krachten loont, groeit gelukkig ook.

Ik ben groot voorstander van dingen die werken. Dat klinkt wat simplistisch, maar de praktijk is namelijk vaak weerbarstiger. Als wethouder die zich gecommitteerd heeft aan de beweging naar het bevorderen van een dementievriendelijke gemeente heb ik veel aan ervaringen, kennis en expertise die gedeeld worden met anderen. De mooiste en beste resultaten worden bereikt door te luisteren naar de praktijk van alle dag. Alles wat ontwikkeld wordt met slechts het gevoel van de bureaustoel, is gedoemd te mislukken. Of dat nu over gemeentelijk beleid gaat, de bouw van een huis of technische snufjes waar niemand op zit te wachten. Ik heb ervaren dat er zó veel mogelijk is, als je bereid bent te leren van de praktijk, in staat bent dát te koppelen aan techniek en ruimte geeft aan creativiteit. Aan de behoeften van mensen met dementie of andere ernstige beperkingen en hun mantelzorgers wordt pas écht gehoor gegeven als de krachten gebundeld worden.

En dat kan! Voor u ligt namelijk een boek waarin de voorbeelden staan van innovatieve oplossingen die door samenwerking tot stand zijn gekomen. Onderwijs, onderzoek, zorg en technologie ontmoeten elkaar en dragen dit keer niet individueel, maar in gezamenlijkheid bij aan de kwaliteit van leven met mensen die zo lang mogelijk comfortabel en veilig willen wonen. Ook als zij, door fysieke of mentale oorzaken, niet meer thuis kunnen wonen. Joost van Hoof en Eveline Wouters, de initiatiefnemers van dit boek, zetten zich steeds weer in om alle opgedane kennis op diverse manieren te delen met de praktijk en het onderwijs. Iedereen die in dit boek ervaringen deelt, ben ik dankbaar, omdat zij verder hebben gekeken dan hun eigen vakgebied en hun ervaringen delen met anderen. Wat nog veel belangrijker is, het zijn voorbeelden die werken en daar gaat het uiteindelijk om!

J. Veldhuizen
Wethouder Zorg & Welzijn,
Jeugd, Sociale Zaken,
Cultuur, Milieu
Gemeente Bladel

Het verpleeghuis van de toekomst is (een) thuis

van Hoof, J.; Wouters, E. (Eds.)

2014, XIII, 161 p. 21 illus., 20 illus. in color., Softcover

ISBN: 978-90-368-0692-3